

РЕШЕНИЕ

№ 19338

гр. София, 05.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав, в
публично заседание на 21.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **8051** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

След изпълнение задължителните указания на ВАС дадени с Определение № 1341 от 13.02.2025г по адм. д. 9718/ 2024г:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 1, ал. 1 и чл. 2в ал.1 т.1 от Закона за отговорността на държавата и общините (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба и уточнителни молби, последната от 3.04.2025г от Европейска агенция за защита на изпълнителските, продуцентските и авторските права /ЕАЗИПА/ и К. И. И. срещу Министерство на културата, с която се претендират вреди от два незаконосъобразни административни акта:

1. Вреди от мълчалив отказ на министъра на културата:

Отменен мълчалив отказ на министъра на културата да допълни Удостоверение №12-00-0159/27.10.2011г. по заявление №12-00-0159/24.06.2011г.

Период на претенцията: от датата на издаване на непълното удостоверение (27.10.2011г.) - до датата на постановяване на изричния отказ (21.10.2013г.);

Размер на претенцията:

За ЕАЗИПА:

2 901 294,37 лв. - имуществени вреди - пропуснати ползи за горепосочения период, ведно със законна лихва от датата на предявяване на иска (01.02.2016г.) до окончателното плащане.

885 147,01 лв. - законна лихва за забава от 01.02.2013г. до 01.02.2016 г. (период от

три години преди предявяване на иска) върху главницата от 2 901 294,37 лв.;

50 000 лв. - неимуществени вреди, ведно със законна лихва от датата на предявяване на иска (01.02.2016 г.) до окончателното плащане. Претенцията за неимуществени вреди се основава на накърнената добра репутация и престиж на ЕАЗИПА;

15 254,43 лв. - законна лихва за забава от 01.02.2013г. до 01.02.2016г. (период от три години преди предявяване на иска) върху главницата от 50 000 лв.;

За К. И.:

100 000 лв. - неимуществени вреди, ведно със законна лихва от датата на предявяване на иска (01.02.2016г.) до окончателното плащане. Претенцията за неимуществени вреди се основава на влошено здравословно състояние на председателя на управителния съвет на ЕАЗИПА и негативни емоции вследствие на постановения мълчалив отказ и неправомерното третиране на сдружението;

30 508,62 лв. - законна лихва за забава от 01.02.2013г. до 01.02.2016г. (период от три години преди предявяване на иска) върху главницата от 100 000 лв.;

2. Вреди от незаконосъобразен изричен отказ на министъра на културата:

Изричен отказ на министъра на културата да допълни Удостоверение № 12-00-0159/27.10.2011г. по заявление № 12-00-0159/24.06.2011г. от дата 21.10.2013г.;

Период на претенцията: от датата на издаване изричния отказ (21.10.2013 г.) - до датата на подаване на исковата молба (01.02.2016 г.);

Размер на претенцията:

24 990 691,92 лв. - имуществени вреди - пропуснати ползи за горепосочения период, ведно със законна лихва от датата на предявяване на иска (01.02.2016г.) до окончателното плащане. Посочената сума представлява разликата между изчисления от експертизата размер на пропуснатите ползи за периода от 15.11.2011 г. до 25.06.2015 г. и размерът на обезщетението, посочен по-горе;

5 800 888 лв. - законна лихва за забава от 21.10.2013г. до 01.02.2016г. върху главницата от 24 990 691,92 лв.

По отношение на незаконосъобразния отказ с молба от 3.04.2025г и в изпълнение задължителните указания на ВАС дадени с цитираното по-горе определение е посочено, че макар изричният отказ да е бил потвърден от съда при обжалването му, той е постановен от Министъра на културата при достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС, което не било обсъдено в производството по обжалването му. С молба от 19.02.2024г. ищците са уточнили начина на формирането на претендираните суми за имуществени вреди, като са посочили, че разпоредбата на чл. 40б, ал. 4 от ЗАПСП (отм.) е противоречала на Съюзното право, в частност чл. 101, § 1 ДФЕС, поради което министърът на културата не е следвало да го прилага, респ. да отказва пререгистрация на организацията за колективно управление на авторски права. С молбата от 3.04.2025г ищците са уточнили кои конкретни норми от правото на ЕС считат за нарушени от министъра на културата и в какво се изразява нарушението.

Ответникът Министерство на културата в писмени отговори и молби поддържа недопустимост, евентуално неоснователност на исковите претенции.

Представителят на Софийска градска прокуратура, изразява становище за неоснователност на исковите претенции.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с исковата молба основания, доводите на страните, прецени събраните по делото относими доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна

страна:

Исковите претенции въз основа на заявените фактически твърдения са допустими като предявени от страни, които имат правен интерес и срещу ответник, който е пасивно легитимиран по тях- Министерство на културата /чл.205 АПК/.

В конкретната хипотеза, за да се ангажира отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ вр с чл. 2в ал.1 т.1 от Закона за отговорността на държавата и общините (ЗОДОВ) следва да са налице кумулативно всички елементи от фактическия състав, а именно: 1).претърпени вреди – имуществени и неимуществени; 2) незаконосъобразни актове на орган, респ. длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност; 3) вредата да е настъпила в резултат на административна дейност, т. е. от незаконосъобразните актове на длъжностните лица при или по повод изпълнение на административна дейност; 4) причинна връзка - пряка и непосредствена такава между незаконосъобразните актове с вредоносния резултат от административна дейност, както и фактическият състав на отговорността на държавата за вреди по чл. 2в, ал. 1, т. 1 от ЗОДОВ който включва: 1. нарушена правна норма на правото на Европейския съюз, която да предоставя права на частноправните субекти; 2. нарушението да е достатъчно съществено и 3. да съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението и претърпяната вреда.

Относно претенцията за обезщетение за вреди от отменен мълчалив отказ на министъра на културата да допълни Удостоверение №12-00-0159/27.10.2011г. по заявление №12-00-0159/24.06.2011г.

Със съдебно решение № 7398 от 30.05.2013г по адм д 2342 / 2012г на ВАС е ОТМЕНЕН мълчаливия отказ на министъра на културата да пререгистрира по реда на §42 Закона за авторското право и сродните му права Европейската агенция за защита на изпълнителските, продуцентските и авторските права като организация за колективно управление на авторски и сродни на тях права по заявените със заявление, вх. №12-00-0159 от 24.06.2011г., права, които не са признати с удостоверение №12-00-0159 от 27.10.2011г. и преписката е ИЗПРАТЕНА на министъра на културата за произнасяне в съответствие със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

Следователно, налице е неприключила процедура с краен акт, който акт да бъде преценен като незаконосъобразен. В практиката на ВАС (напр. Реш. по адм. дело № 11570/ 2020г., III отд.) за случаите, когато след отмяната на административния акт съдът не решава въпроса по същество, а изпраща преписката за произнасяне на административния орган със задължителни указания, е възприето разбирането, че отмяната на един от издадените в хода на производството административни актове не поражда право на обезщетение, тъй като към този момент няма завършен фактически състав за търсене на отговорност за вреди. Претендираните от лицето права се признават или отричат, със съответните правни последици, с влизане в сила на административния акт, с който органът решава въпроса по същество. С връщане на преписката на органа административното производство е възстановило висящността си до ново произнасяне. В случая не е налице съдебно решение, с което съдът да е признал, че с отменения адм. акт са засегнати или застрашени субективни права, свободи и законни интереси по смисъла на чл. 15 от АПК. / виж О 10173 от 10.11.2022г по адм д № 9459 / 2022 г. ВАС, О № 6109 от 08.06.2023 г. по адм д № 4994 / 2023 г ВАС, О 11587 от 24.11.2023 г. по адм д № 9724/2023 г. ,О № 11700 от 29.11.2023 г. адм д № 10871/2023 г. , О 5835 от 5.06.2023г по адм д 2369/ 2023г на ВАС и др./ Посочената съдебна практика на ВАС е противоречива относно това дали отменения мълчалив отказ и изпратената преписка на органа за произнасяне, следва да се разглежда като предпоставка за допустимост на исковата претенция или да се обсъжда при преценката за основателността ѝ,

но се обединява около това, че мълчаливият отказ когато е отменен и преписката е изпратена за произнасяне не е годен самостоятелно да обуслови вредоносен резултат. В случая съдът е обвързан със задължителните указания на ВАС дадени с Определение № 1341 от 13.02.2025г по адм. д. 9718/ 2024г. поради което следва да прецени наличието или отсъствието на елементите от ФС на относимата правна норма по чл. 1 от ЗОДОВ по съществото на правния спор.

С цитираното съдебно решение № 7398 от 30.05.2013г по адм д 2342 / 2012г на ВАС е възстановена висиящността на процедура по издаване на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, в който случай принципно е, че отменения мълчалив отказ не може да бъде разглеждан като годен самостоятелно да обуслови вредоносен резултат извън евентуална незаконосъобразност на постановения впоследствие административен акт. Още повече, че в случая не е налице незаконосъобразен издаден впоследствие адм акт -изричен отказ. Напротив, издадена е впоследствие след изпълнение указанията на ВАС, дадени с цитираното решение заповед № РД-09-551/21.10.2013г. на заместник – министъра на културата, с която е: 1. прекратено административното производство по искането за регистрация за упражняване на дейност по колективно управление на авторски права върху произведения с начини на използване по чл. 18, ал. 2, т. 1, т. 2, т. 3, предл. 1 и т. 6 от ЗАПСП – възпроизвеждане, разпространение, публично представяне и публично показване на произведения на изобразителното изкуство и на произведения, създадени по фотографски или аналогичен на него начин, заявени със заявление вх. № 12-00-276/22.07.2013г.; 2. Отказана е регистрация и издаване на удостоверение на сдружение ЕАЗИПА за упражняване на дейност по колективно управление на категории права, начини на използване и видове произведения /обекти/, заявени със заявление вх. № 12-00-1591/24.06.2011г. коригирано със заявление вх. № 12-00-0159/03.09.2011г. и 12-00-276/22.07.2013г. подробно изброени в заповедта, като с влязло в сила съдебно решение жалбата на ЕАЗИПА срещу тази заповед е отхвърлена. Тоест, издаден е законосъобразен изричен отказ, потвърден с влязло в законна сила съдебно решение. Относно претенцията за вреди от тази заповед, съдът ще изложи аргументите си по-долу.

Посочения от ищците мълчалив отказ на министъра на културата, предхождащ издаването на изричния отказ, обективиран в заповед № РД-09-551/21.10.2013г. на заместник – министъра на културата, жалбата срещу който е отхвърлена като неоснователна с влязло в сила съдебно решение, не може да обуслови самостоятелно вреди. Претенция за евентуални вреди ищците могат да основават на издадения впоследствие акт, който решава въпроса по същество. Касае се за предхождащ издаването на изричния акт, мълчалив отказ който е отменен и делото е върнато за ново произнасяне , претенцията за вреди от който се „поглъща“ от впоследствие от издадената заповед, обективираща изричен отказ.

Предвид изложеното, съдът приема, че липсва първото и основно условие за основателност на предявената искова претенция с предмет обезщетяване за вреди от мълчалив отказ, а при липса на някой от елементите на посочения фактически състав, не може да се реализира отговорността на ответника по посочения ред. А след като не е установен първият елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ, излагането на мотиви относно останалите му елементи е безпредметно.

Относно претенцията за обезщетение за вреди от изричен отказ на министъра на културата: да допълни Удостоверение № 12-00-0159/27.10.2011г. по заявление № 12-00-0159/24.06.2011г. от дата 21.10.2013г.;

Посочения изричен отказ е обективиран в Заповед РД 09-551 от 21.10.2013г на зам. министъра на културата, издадена след като мълчаливия отказ е бил отменен и преписката е изпратена на министъра на културата за произнасяне в съответствие със задължителните указания

по тълкуването и прилагането на закона. С тази заповед № РД-09-551/21.10.2013г. на заместник – министъра на културата, е: 1. прекратено административното производство по искането за регистрация за упражняване на дейност по колективно управление на авторски права върху произведения с начини на използване по чл. 18, ал. 2, т. 1, т. 2, т. 3, предл. 1 и т. 6 от ЗАПСП – възпроизвеждане, разпространение, публично представяне и публично показване на произведения на изобразителното изкуство и на произведения, създадени по фотографски или аналогичен на него начин, заявени със заявление вх. № 12-00-276/22.07.2013г.; 2. Отказана е регистрация и издаване на удостоверение на сдружение ЕАЗИПА за упражняване на дейност по колективно управление на категории права, начини на използване и видове произведения /обекти/, заявени със заявление вх. № 12-00-1591/24.06.2011г. коригирано със заявление вх. № 12-00-0159/03.09.2011г. и 12-00-276/22.07.2013г. подробно изброени в заповедта.

Със съдебно решение № 5360/06.08.2014г. по дело 10856/2013г. по описа на АССГ жалбата на ЕАЗИПА срещу заповед № РД-09-551/21.10.2013г. на заместник – министъра на културата е отхвърлена, като решението на АССГ е оставено в сила със съдебно решение № 7740/25.06.2015г. по адм. дело № 13987/2014г. по описа на ВАС. Със съдебно решение № 12267/16.10.2017г. по адм. д. № 13693/2015г. на ВАС е отхвърлено искането на ЕАЗИПА за отмяна на по реда на чл. 239, т.1 и 5 АПК на влязлото в сила решение № 7740 от 25.06.2015г. по адм. д. №13987/2014г. по описа на ВАС.

По тези факти няма спор. С молба от 3.04.2025г и в изпълнение задължителните указания на ВАС дадени с цитираното по-горе определение ищците посочват, че макар изричният отказ да е бил потвърден от съда при обжалването му, той е постановен от Министъра на културата при достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС, което не било обсъдено в производството по обжалването му, уточняват и кои конкретни норми от правото на ЕС считат за нарушени от министъра на културата и в какво се изразява нарушението, поради което и било налице основание за ангажиране отговорността на ответника по чл. 2в ал.1 т.1 от ЗОДОВ.

Посочената норма регламентира специален случай на незаконосъобразност – достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС. Аргумент за това е факта, че чл. 2в ал.1 т.1 от ЗОДОВ препраща към чл.1 ал.1 от ЗОДОВ. Текстът на чл. 2в ал.1 т.1 от ЗОДОВ конкретизира обстоятелствата във връзка с основния състав на чл.1 ал.1 от ЗОДОВ. Следователно предпоставките за основателност на исковата претенция се извличат от чл.1 ал.1 от ЗОДОВ. Тоест, ищците претендират вреди по чл.1 ал.1 от ЗОДОВ поради неприлагане правото на ЕС- чл. 2в ал.1 т.1 от ЗОДОВ вр с чл. 1 ал.1 от ЗОДОВ /Виж О № 11258 от 16.11.2023г по адм д 9613/ 2023г на ВАС/. С оглед изложеното, за удовлетворяване на исковата претенция следва да са налице всички материално-правни предпоставки, установени в чл.1 ал.1 от ЗОДОВ. /Р № 1529 от 18.02.2025г по адм д 7500 / 2024г на ВАС/.

В случая не установява първата от посочените предпоставки, а именно липсва отменен като незаконосъобразен административен акт. Посочи се, че жалбата срещу процесния изричен отказ обективизиран в Заповед РД 09-551 от 21.10.2013г на зам. министъра на културата е отхвърлена с влязло в законна сила съдебно решение, тоест била е предмет на съдебно разглеждане, вкл. и по извънредния способ на проверка по чл. 239 т.1 и т.5 АПК. Предвид установеното, единствено и само на това основание исковата претенция е неоснователна. След като липсва отменен като незаконосъобразен акт на орган или дл. лице на държавата или общините, не може да съществува и пряка причинна връзка с евентуално претендирани като причинени вреди. Исковата претенция по чл.2в, ал.1, т.1 ЗОДОВ не може да бъде използвана като алтернативен способ за преразглеждане на решени с влезли в сила, т.е. стабилни съдебни актове. /Р № 1529 от 18.02.2025г по адм д 7500 / 2024г на ВАС/. В настоящото производство не

може да се преразгледа отново въпроса за законосъобразността на изричния отказ, без да се държи сметка, че последният е потвърден с влязло в сила решение, което има сила на присъдено нещо и въпроса за законосъобразността му не подлежи на преразглеждане. /Р № 1064 от 10.02.2025г по адм д № 6075 / 2024г на ВАС/. Съдът в настоящото производство по ЗОДОВ не може да извършва ревизия по отношение на окончателен акт, респ. да бъде следваща инстанция /О № 2013 от 27.02.2025г по адм д 1225/ 2025г на ВАС/

С оглед изложеното, предвид че не е налице отменен като незаконосъобразен акт, тоест една от кумулативно предвидените предпоставки, то исковата претенция е неоснователна само на това основание и е безпредметно обсъждането на останалите елементи от ФС на отговорността. Неоснователността на предявения иск за обезщетение срещу ответника се обуславя от влязлото в законна сила съдебно решение по адм.д. 10856/ 2013 на АССГ с което жалбата срещу изричния отказ е отхвърлена. Отмяната на акта е елемент от ФС за удовлетворяване на исковата претенция и след като липсва, то същата е неоснователна.

Контролът за законосъобразност на административния акт, включително относно нарушаването на правото на ЕС, се извършва в производството по неговото оспорване по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Незаконосъобразността на административния акт следва да бъде преюдициално установена, т. е. същият да е бил отменен по съответния ред, като условие за основателност на иска за обезвреда от този акт.

Предвид изложеното, съдът приема, че липсва първото и основно условие за основателност на предявения иск с предмет обезщетяване за вреди, а именно – незаконосъобразен адм. акт. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав, какъвто е процесният случай, не може да се реализира отговорността на ответника по посочения ред. А след като не е установен първият елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ, излагането на мотиви относно останалите му елементи е безпредметно.

С оглед изложените съображения, липсват елементи от фактическия състав за реализиране отговорността по ЗОДОВ. Исковата претенция като неоснователна следва да се отхвърли.

Относно искането на ищците направено с молба от 20.05.2025г за отправяне на преюдициално запитване: Според съда с поставените въпроси на практика не се иска тълкуване на конкретни правни норми от общностното право, които да са неясни и да будят съмнение относно техния действителен смисъл /чл. 628 ГПК /, а с поставените въпроси се цели по-скоро разяснения относно начина на установяване на правнозначимите юридически факти от хипотезата на посочените правни норми, което не може да е предмет на преюдициално запитване до СЕО. Преюдициалното запитване следва да има за предмет тълкуване на конкретна общностноправна норма в контекста на определена националноправна уредба и следва да се отнася до тълкуването или валидността на ПЕС, а не до тълкуването на националните правни норми или до фактически въпроси, повдигнати по главното производство. В случая искането до съда се основава на твърдяно тълкуване на националното законодателство, което е и фактически въпрос, поставен в основното производство. Така формулираните в искането въпроси не съставляват по естеството си искане за тълкуване на разпоредби на Европейския съюз, а

искане до Съда на Европейските общности да отговори на правни въпроси съобразно конкретните факти по настоящето дело. Освен това, за да отправи преюдициално запитване във връзка с приложимостта на правото на ЕС по конкретен спор, с който съдът е сезиран, следва да е налице възникнало съмнение относно приложимостта и действието на общностните разпоредби към правоотношението, обект на съдебен контрол, а в случая отговорите на поставените въпроси не са необходими за приложение към конкретното правоотношение по настоящото производство, а и СЕО има правомощие само да тълкува /ДФЕС, актовете на институциите, органите, службите или агенциите на Съюза/, без да може да дава насоки за приложение на националното законодателство, каквото по същество е искането. Преюдициалното запитване предполага процедура, която обаче не представлява способ за осъществяване на надзор за законосъобразност на развилия се пред националния съд съдебен процес, основан на правилата на националното право. Тази процедура е свързана с тълкуването на норма от общностното право, която е приложима за спора и относима към него, като същата е от значение за правилното му решаване. Затова и преюдициалното тълкуване не е необходимо. На следващо място и решението на настоящия съд подлежи на обжалване, поради което съгласно чл. 267, ал. 3 от ДФЕС /чл. 629 ал.2 ГПК /като по-долна съдебна инстанция не е задължен да сезира СЕО с поставените въпроси, негова е преценката дали за повдигнатите въпроси е необходимо решение на СЕО, за да постанови своето решение.

Относно разноските: С оглед изхода на спора, и по арг.от чл.10 ал.3 ЗОДОВ, на ищците не следва да се присъждат разноски. Министерство на културата претендира разноски, поради което и с оглед изхода на спора по арг. от чл. 10 ал.4 от ЗОДОВ следва да му се присъди съответно адв възнаграждение за един адвокат. По делото е релевирано възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение-чл.78, ал.5 ГПК, вр.чл.144 АПК. Според съда действително делото се отличава с фактическа и правна сложност спрямо други дела от този вид, но заплащането на 690 808,06 лв адв възнаграждение е прекомерно и несъразмерно. Също както се посочи дължи се адв възнаграждение за един адвокат /по арг.от чл. 10 ал.4 ЗОДОВ/, а в случая процесуалните представители на МК за трима. Делото е с материален интерес и за адвокатското възнаграждение по принцип е относима нормата на чл.8, ал.1 вр с чл 7 ал.2 т. 8 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (загл. изм. - дв, бр. 14 от 2025 г.), който предвижда при интерес над 10 000 000 лв. - 174 650 лв. плюс 0,6 % за горницата над 10 000 000 лв. Съдът е запознат с решението на Съда на ЕС по дело С-438/22, според което предвиденият в тази наредба минимален размер на адвокатските възнаграждения не е обвързващ за националния съд при определяне разноските. За настоящият съдебен състав, посочените в наредбата размери на адвокатските възнаграждения могат да служат единствено като ориентир при определяне служебно на възнагражденията, но без да са обвързващи за съда. Следователно същите подлежат на преценка от съда с оглед вида на правния спор и съществуващия материален или нематериален интерес, вида и количеството на извършената работа и преди всичко фактическата и правна сложност на делото. Като съобрази тези критерии съдът намира, че следва да присъди адв възнаграждение на ответника в размер на 300 000 лв.

Водим от горното и на основание чл. 203 и сл. от АПК, чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ,

СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ искова молба и уточнителни молби, последната от 3.04.2025г от Европейска агенция за защита на изпълнителските, продуцентските и авторските права /ЕАЗИПА/ и К. И. И. срещу Министерство на културата, с която се претендират вреди от два незаконосъобразни административни акта:

1. Вреди от мълчалив отказ на министъра на културата:

Отменен мълчалив отказ на министъра на културата да допълни Удостоверение №12-00-0159/27.10.2011г. по заявление №12-00-0159/24.06.2011г.

Период на претенцията: от датата на издаване на непълното удостоверение (27.10.2011г.) - до датата на постановяване на изричния отказ (21.10.2013г.);

Размер на претенцията:

За ЕАЗИПА:

2 901 294,37 лв. - имуществени вреди - пропуснати ползи за горепосочения период, ведно със законна лихва от датата на предявяване на иска (01.02.2016г.) до окончателното плащане.

885 147,01 лв. - законна лихва за забава от 01.02.2013г. до 01.02.2016 г. (период от три години преди предявяване на иска) върху главницата от 2 901 294,37 лв.;

50 000 лв. - неимуществени вреди, ведно със законна лихва от датата на предявяване на иска (01.02.2016 г.) до окончателното плащане. Претенцията за неимуществени вреди се основава на накърнената добра репутация и престиж на ЕАЗИПА;

15 254,43 лв. - законна лихва за забава от 01.02.2013г. до 01.02.2016г. (период от три години преди предявяване на иска) върху главницата от 50 000 лв.;

За К. И.:

100 000 лв. - неимуществени вреди, ведно със законна лихва от датата на предявяване на иска (01.02.2016г.) до окончателното плащане. Претенцията за неимуществени вреди се основава на влошено здравословно състояние на председателя на управителния съвет на ЕАЗИПА и негативни емоции вследствие на постановения мълчалив отказ и неправомерното третиране на сдружението;

30 508,62 лв. - законна лихва за забава от 01.02.2013г. до 01.02.2016г. (период от три години преди предявяване на иска) върху главницата от 100 000 лв.;

2. Вреди от незаконосъобразен изричен отказ на министъра на културата:

Изричен отказ на министъра на културата да допълни Удостоверение № 12-00-0159/27.10.2011г. по заявление № 12-00-0159/24.06.2011г. от дата 21.10.2013г.;

Период на претенцията: от датата на издаване изричния отказ (21.10.2013 г.) - до датата на подаване на исковата молба (01.02.2016 г.);

Размер на претенцията:

24 990 691,92 лв. - имуществени вреди - пропуснати ползи за горепосочения

период, ведно със законна лихва от датата на предявяване на иска (01.02.2016г.) до окончателното плащане. Посочената сума представлява разликата между изчисления от експертизата размер на пропуснатите ползи за периода от 15.11.2011 г. до 25.06.2015 г. и размерът на обезщетението, посочен по-горе;

5 800 888 лв. - законна лихва за забава от 21.10.2013г. до 01.02.2016г. върху главницата от 24 990 691,92 лв.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Европейска агенция за защита на изпълнителските, продуцентските и авторските права /ЕАЗИПА/ и К. И. И. за отправяне на преюдициално запитване до СЕС, обективизирано в молба от 20.05.2025 г.

ОСЪЖДА Европейска агенция за защита на изпълнителските, продуцентските и авторските права /ЕАЗИПА/ и К. И. И. да заплатят на Министерство на културата разноски в размер на 300 000 лв. на осн чл. 10 ал.4 ЗОДОВ.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд, а в частта имаща характер на определение не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: